

som den omtalte bør gives, have været enige deri under Reservation af at tage deres Stilling, naar Spørgsmaalet endelig kommer til at foreligge.

Finantsministeren (Estrup). I Anledning af Endringsforslaget under Nr. 20 skal jeg endnu kun tillade mig at bemærke, at naar jeg før fremhævede, at Medsættelsen var for stor, idet Vedkommende havde en fra et tidligere Embede hidrørende Pensionsret, saa har jeg dermed ingenlunde udtalt Noget om, at en saadan tidligere erhvervet Pension aldrig skulde kunne forbydes; men den kan ikke forbydes, før Dom er falden. Hvad det var mig om at gjøre at fremhæve, var, at hvad der end vedtages i Anledning af Hvertallets Forslag, anser jeg mig for berettiget og forpligtet til at udbetale den nævnte Del af Mandens Pension. — Det andet Spørgsmaal, nemlig om Overførelsen af de 12 Millioner fra Rassebeholdningen til Reservefonden, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, da Tiden er saa langt fremrykket, og da jeg holder mig forvisset om, at det vil være lettere for mig i en Konference med Finantsudvalget at opnaa dette fulde Tilslutning til min Ansøelse i dette Punkt lige saa vel som i de andre Punkter angaaende Reservefonden og Rassebeholdningen. Jeg vil altsaa lade dette Spørgsmaal hvile, for ikke at trække Forhandlingen yderligere ud.

Rein. Naar jeg har begjæret Ordet, er det nærmest for at give et Svar paa et Spørgsmaal eller en Henstilling fra den ærede Ordfører, som forekommer mig, ikke bør henstaa ubesvaret. Den ærede Ordfører bemærkede nemlig, at den meget omtalte Mand havde, som han troede, efter at han var bleven afskediget, faaet Bestikkelse som Overretsprokurator, og han mente, at det var et Moment, der maatte tages med i Betragtning, naar man vilde dømmen om, hvorvidt der var gaaet kensseligt tilværks mod den Paagjældende eller ikke. Det forholder sig imidlertid ikke som den ærede Ordfører tror. Vedkommende er ikke bleven beskikket til Prokurator efter at være afskediget, men han havde saadan Bestikkelse, inden han blev Herredsfoged, en Bestikkelse, der ikke kunde antages at være bortfalden, fordi han i Mellemtiden var bleven udnævnt til Herredsfoged. Den ærede Ordfører var iøvrigt noget i Tvivl, synes det mig, om han nærmest skulde tro, at jeg var, som han kaldte det, blødsindet, eller om jeg havde labet mig for stærkt paavirke af en vis politisk Opfattelse. Det forekommer mig, at efter det senere Indhold af hans Foredrag, var han mest tilbøjelig til at antage det Sidste. I saa Henseende vil jeg tillade mig den Bemærkning, at jeg af Hensyn til det ærede Thing, hvoraf jeg er Medlem, har fundet mig opfordret til at fremkomme med en Udtalelse om den Opfattelse, som

har bevæget mig til at handle, som jeg har gjort, og jeg har meget uforbeholdent udtalt mig om min egen personlige Synsmaade og de Tvivl og Betænklichkeiten, som jeg selv personlig har havt. Det var Noget, jeg gjorde, fordi jeg som sagt antog, at jeg skulde det ærede Thing, hvoraf jeg var Medlem, at udtale mig. Til Gjengjæld troede jeg imidlertid at turde forlange, at man gik ud fra, at hvad jeg saaledes fremskillede virkelig indeholdt de Bevæggrunde, der have været ledende for mig, og at han ikke ansaa sig for berettiget til at underlægge min Handling andre Motiver, navnlig ikke en vis politisk Opfattelse. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at en vis politisk Opfattelse ikke har og ikke har kunnet have havt nogen Indflydelse. Derfor det ærede Medlem overhovedet kjendte Forretningsgangen, og jeg kan gjerne tilføje, dersom det ærede Medlem kjendte Alt, hvad der er passeret i denne Sag, tror jeg ikke, at han selv længere vilde kunne fastholde en saadan Opfattelse. Den ærede Ordfører er kommen tilbage til, hvad der er udtalt fra flere Sider, at det havde været ikke blot saare ønskeligt, men at det allerede burde være fæstet for nogle Aar siden, at den paagjældende Embedsmand var bleven fjernet. Jeg skal da gjentage, hvad jeg sagde før, at i Efteraaret 1872, altsaa omtrent 4 Maanederefter, at jeg havde tiltraadt Justitsministeriet, faldt der en Højesteretsdom, hvorefter det indtil videre maatte antages, at de meget voldsomme Beskyldninger, der vare rettede mod den Paagjældende, vare ubegrundede, og jeg skal tilføje som et andet Datum, at det var i Februar eller Marts Maaned 1874, altsaa efter ikke halvandet Aars Forløb, at den Kommission blev nedsat, der skulde undersøge det hele Forhold. Jeg skal henstille til Enhver, der kender Noget til slige Forhold, om det kan siges at være nogen lang Tid til overhovedet at gaa til et saa alvorligt Skridt som det omhandlede imod den vedkommende Embedsmand, vel at mærke, naar der som sagt var fremkommet en Højesteretsdom, der stillede de tidligere Klager hen som ubesjete. Naar den ærede Ordfører fremdeles yttrede, at hvad der kan lagges den Paagjældende til Last ligger klart for, og i det Væsentlige er gengivet i Betænkningen, skal jeg tillade mig at minde om, at flere af de Forhold, som der omhandles, og maasse netop de Forhold, hvorpaa det ærede Medlem lægger størst Vægt, ere Ting, hvorfor den Paagjældende allerede tidligere er bleven undergivet Straf og andet Ansvar. Det gjælder om flere af disse Ting, at de have været gjorte til Gjenstand for Undersøgelse og Paakjendelse ved Domstolene, som have givet ham den Nevnelse eller Straf, de have anset for rigtig. For andre Forholds Vedkommende har den Paagjældende tidligere faaet Rettesættelse ad administrativt Veie. — Den ærede Ordfører sagde endelig, at ogsaa Folkethinget naturligvis havde sit Ansvar for de Beslutninger, det tager, og at